

**Harasztiné Bata Zsuzsanna, ny. óvodapedagógus
Budapest**

A kilenc pettyes katicabogár

Volt egyszer egy katicabogár. Nagycsaládban nőtt fel. Ő volt a legkisebb és egyben a legkülönlegesebb is. Neki ugyanis nem voltak pettyei. De még csak egy pici pontocska sem. Bántották, csúfolták is őt a katicák. Hogy ő biztos nem is katica, csak valamiféle piros bogár. Túrte egy darabig a csúfolódást, de egyszer csak elege lett belőle. Úgy döntött, hogy ő bizony világgá megy, és addig haza sem jön, amíg legalább 5, vagy még inkább 7 pettye nem lesz.

Reggel, amíg a többiek az iskola felé repültek, addig ő egyenesen a rét felé repült. Ahogy így repkedett, egyszer csak meglátott egy hangyát, aki egy másik hangyát cipelt a hátán. Odarepült hozzá és megkérdezte tőle.

-Hát te miért cipeled a másik hangyát? Hát nem látod, hogy megsérült?

-Viszem vissza a hangyabolyba. Csak nem hagyom magára! - válaszolta a hangya.

A kis katica úgy döntött, hogy akkor ő itt most segíteni fog.

- Szálljatok fel a hátamra, mutasd az utat, és szívesen elrepülök veletek a hangyabolyig. - szólt a hangyákhoz. Fel is szálltak a hangyák a katica hátára. Bár egy kissé csodálkoztak rajta, hogy egyetlen petty sincs rajta. Miután megérkeztek meg is kérdezték tőle.

- Te tényleg katica vagy?

- Igen, csak sajnos nekem nincsenek pettyeim.

-Tudod mit? - szólt a hangya. *Rajzolok én neked egy pettyet és beleírom, hogy szeretet.*

-Beleírod, hogy szeretet? De miért? - kérdezett vissza a katica.

-Azért mert te nagy szeretettel segítettél nekünk.

Így lett a katicán az első különleges petty. Most már csak négy, vagy esetleg hat petty kell, hogy én is olyan legyek, mint a többiek, gondolta magában a kis katica.

Ezután ismét útnak indult, de most már nagyon vidáman, énekelve.

Ahogy így énekelve repült tovább, egyszer csak szembetalálkozott a méhecskével.

- Hát te meg minek örülsz annyira, hogy még énekelsz is örömdben? - kérdezte a méhecske.

- Annak, hogy most már nekem is van egy pettyem, - válaszolta a katica.

- Miért eddig nem volt? - kérdezte a méhecske.

- Sajnos nekem már nem jutott, csak a testvéreimnek.

- Tudod mit, - szólt a méhecske. *-Én is rajzolok neked egy pettyet és beleírom, hogy öröm. Azért mert ennek az egy pettynek is épp úgy tudtál örülni mintha az összes meglenne.*

A katica nagyon örült annak, hogy már két pettye is van. Ahogy így énekelve repült tovább egyszer csak két nagy fekete bogár állta az útját.

- Innen aztán egy lépést se, - szólt az egyik. *- Még az éneklést is hagyd abba, szól a másik.*

-Ugyan már miért, - kérdezte a katica.

- Csak úgy, mert mi úgy akarjuk, mi sem énekelünk, akkor te se tedd.

De a katicának esze ágába sem volt abbahagyni az éneklést.

- Minek örülsz ennyire, hogy még mi sem tudunk kihozni a béketűrésből? - kérdezték a bogarak.

- Annak, hogy már két pettyem is van. Tudjátok, eddig egy sem volt. De még egy pontocska sem.

-Tudod mit, - szóltak a bogarak. *Tőlünk is kapsz két pettyet. Az egyikbe beleírjuk, hogy **békesség**, a másikba pedig azt, hogy **béketűrés**.*

Számolgotott is a katica. Most már csak egy, esetleg három petty kell, és akkor hazafelé vehetem az irányt.

Ahogy így számolgotott, egyszer csak hallja, hogy valaki kiabál.

-Segítség, segítség, segítsen már valaki! Nézelődik a katica, de senkit sem látott. Leszállt a rétre, hátha a fűben kiabált valaki. Ahogy így nézelődik, egyszer csak meglátott egy bogarat, aki egy hatalmas golyót tolt maga előtt.

-Te kiabáltál segítségért? - kérdezte a bogarat.

-Igen én voltam. - válaszolta a bogár.

- Miben tudok én neked segíteni?

-Ezt a nagy golyót kellene feltolni a dombra.

- Jó segíték, - szólt a katica. *De minek neked ez a nagy golyó?*

-Hát ebben fognak lakni a kis bogarak.

Ilyet se hallott még a katica, de azért szívesen segített a golyót tolni. Útközben elmesélte, hogy mi járatban is van erre felé. A bogár nem tudta, hogyan hálálja meg a segítséget, ezért jutalmul ő is rajzolt egy pettyet és beleírta, hogy **szívesség**.

De jó, gondolta a katica, lassan repülhetek hazafelé. Ahogy ezen gondolkozott, nagyon megéhezett. Úgy döntött, hogy leszáll az egyik virágra és ebédel valami finomat. Ahogy így lakmározik, egyszer csak meglát egy icipici kis katicabogarat, aki épp arra a virágra igyekezett felmászni, ahol ő ebédelt. De szegény állandóan visszaesett a földre. Megsajnálta őt a katica és kis kosarát teletette virággal és odarepült vele a katicához.

-Tessék, ez a tied, egyed csak bátran, szólt a kis katicának. Nagyon megörült ennek a kis katica, és hálából neki adta az egyik pettyét. Neki marad még bőven. De előtte még ő is írt bele valamit.

Beleírta, hogy **jóság**. Mert nagyon jó volt hozzá a katica. De jó, már 6 petty. Már csak egy kell és akkor nem fognak a többiek csúfolni.

Boldogan repült tovább. Egyszer csak meglátott egy csomó katicabogarat. Odarepült hozzájuk és megkérdezte tőlük.

-Ti meg miért gyűltetek itt össze? - kérdezte a többieket.

-Azért mert itt kapunk munkát. Nem látod, hogy a rózsák tele vannak levéltetűvel? Azokat kell összeszedni. - válaszolták a többiek.

A katica is beállt a sorba, úgy gondolta egy kis munka sose árt. Ahogy így dolgoztatott, egyszer csak látja, hogy a többiek sorban elrepülnek.

- Hát ti meg hova mentek? - kérdezte a többieket.

- Megyünk a rózsakertbe a király palotájához, ott kevesebb a munka és több a fizetség. - válaszolták a többiek.

A kis katica azonban ott maradt. Csak nem hagyom cserben azt, aki munkát adott nekem. Estére meg is lett a jutalma. Meglett a hetedik pettye. Beleírva, hogy **hűség**. Mert hűséges volt ahhoz, aki a munkát adta neki.

Este boldogan feküdt le aludni, arra gondolt, hogy milyen nagy öröm lesz otthon, ha hazatér a hét pettyével együtt. Reggel örömmel készült haza, de a gazda kérlelni kezdte.

- Maradj még, nagy szükségem van a munkádra. Látod, sokan cserbenhagytak.

A katica úgy döntött, hogy marad még egy napot. Ezen már nem múlik semmi. Örömmel állt be újra dolgozni, de a többiek nagyon irigykedtek rá.

-Bezzeg ő tegnap jutalmat is kapott, ezért nekünk már nem jutott.

Bántották egész nap. De ő nem törődött velük, egész nap szelíd maradt. Estére ezért újabb petty lett a jutalma, beleírva, hogy **szelídség**. Örült is meg nem is a kis katica. Nyolc petty. Nem lesz ez egy kicsit sok?

Ahogy vége lett a munkának a gazda összehívta a katicákat. Jutalmul mindenki annyi finomságot vihet haza, amennyit csak akar. Mindenki telerakta a kosarát, még a hátukra is pakoltak. Alig tudtak a sok teherrel repülni. A katica azonban csak annyit pakolt a kosarába amennyi a testvéreinek elég volt. Meglátta ezt a gazda és így szólt hozzá.

- Látom nagyon mértékletes voltál, ezért megkapod a kilencedik pettyedet is. Amibe beleírom, hogy mértékletesség. Így lett teljes a készleted. Különleges pettyeidbe a lélek gyümölcsei vannak írva. Repülj haza a testvéreidhez és meséld el nekik a pettyek történetét.

Katica megköszönte a pettyeket és boldogan repült haza. Otthon volt nagy öröm és meglepetés. Azt hitték, hogy már soha többet nem jön haza. Testvéreinek örömmel mesélte el pettyei történetét. Ők először irigykedtek rá különleges pettyei miatt, de az után úgy döntöttek, hogy ők is igyekeznek úgy viselkedni, ahogy a testvérük, hátha egyszer nekik is lesznek ilyen különleges pettyeik.